

“CÔNG DÂN DƯƠNG CỰ” KHÔNG CÒN

■ TÂM SỰ:

Buổi gần trưa, tôi đang ngồi chờ đón đứa cháu ngoại đi học về – chợt vang tiếng điện thoại của Dương Kiên báo là anh Dương Cự đã mất. Lúc ấy là 10g45 ngày 5/4/2006. Tôi bàng hoàng. Đờ người thế là xong. Suối đã về nguồn. Mây rồi cũng có đỉnh non cao làm cội trú. Nói câu “Thất thập cổ lai hy” chẳng qua là che giấu nỗi đau nhớ người mà gian dối an ủi lòng mình.

Nhớ tiếng nói, giọng cười hào sảng của anh, sau chuỗi ngày quê hương lặn đạn lại thấy nhau mà quên cả ưu phiền.

Nhớ hai anh em đi đón Kiên về lần đầu trong một sân ga nắng như đổ lửa. Râu anh bạc như mái tóc bạc của Kiên với nắng trưa Sài Gòn hai trạng thái buồn vui của dĩ vãng của hiện tại – Kiên đi hay anh đi vĩnh viễn hôm nay!!!

■ VÀ LỜI AI ĐIỀU

Lẽ thanh minh vừa qua hôm trước
Mà trưa nay sao ngỡ ngác tin buồn
Anh Dương Cự đã không còn
Bỏ anh em, bỏ vợ con đi rồi!
Niềm đau xé toạc ngang trời
Lại ngôi sao nữa chán đời phù du.

Sống đã biết bơ vơ trần thế
Thác mới là thực thể tinh anh
Nhưng ai quên được cho đành
Những năm tháng, những ngày xanh ở đời
Xẻ chia bao mảnh tình người,
Giờ im lặng quá ngậm ngùi tiếng xưa

Tiền anh mưa sớm chuyển mùa
Gió u uất với mây đưa nổi vòng
Hàng cây phố chạy bên đường
Hôm nay chợt thấp cho buồn lên cao!

06.4.06

TỪ BĂNG